

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 209:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Folketingsmedlemmers befordringsfradrag).

Af ministeren for skatter og afgifter (Foighel).

(Fremsat 18/2 87).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 7 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 197:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Bortfald af befordringsfradrag ved frirejser).

Af Thoft (SF) m.fl.

(Fremsat 13/2 87).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Det lovforslag, som er fremsat af SF, går ud på at afskaffe befordringsfradraget efter ligningslovens § 9 C, hvis den skattepligtige har benyttet frirejse med fly, tog, bus, færge

eller bil på en del af eller hele strækningen mellem bolig og arbejdsplads. Fradraget foreslås dog kun ophævet for den strækning, hvor den skattepligtige har haft frirejse. Dette forslag kan regeringen ikke støtte.

I bemærkningerne til lovforslaget anfører forslagsstillerne selv de vægtigste argumenter, der taler imod forslaget. Da Folketinget i 1984 med et meget stort flertal vedtog de gældende regler for befordringsfradrag, var det overordnede mål at få nogle enkle regler, som kunne anvendes for langt hovedparten af de skattepligtige uden at give anledning til tvivlsspørgsmål. Dette mål er på tilfredsstillende måde nået med de gældende regler.

Sådan som retstilstanden er nu, skal skattemyndighederne kun beskæftige sig med et objektivt konstaterbart faktum, nemlig afstanden mellem bopæl og arbejdsplads. Det er uden interesse, om den skattepligtige kører i egen bil, på cykel eller med offentlige transportmidler, ligesom fradraget ikke bliver beskåret, hvis flere kører i samme bil, eller hvis den skattepligtige har fribefordring til en del af eller hele strækningen.

Nu har vi haft disse forenklede regler i et par år, og det har vist sig, at vi har opnået, hvad vi ønskede. Det var ganske klart for enhver, at man med de gældende regler ikke tilstræbte en millimeterretfærdighed, men et regelsæt, der var rimeligt og samtidig administrativt til at håndtere.

Det virker derfor besynderligt, at SF ønsker på ny at indføre mere komplicerede regler for udvalgte grupper, herunder DSB-ansatte og værnepligtige. Jeg har svært ved at forstå, at netop disse grupper skulle være så privilegerede, at de efter SFs opfattelse fortjener at blive udtaget til negativ særbehandling. Det kan ikke være rimeligt, at skattemyndighederne på ny skal til at kontrollere, ikke alene om de skattepligtige har adgang til fribefordring, men også om denne adgang faktisk benyttes. Det næste skridt ville logisk være, at vi skulle til at kontrollere, om naboer kører i samme bil på arbejde.

Nu fremgår det af bemærkningerne til dette lovforslag, at det i særlig grad falder forslagsstillerne for brystet, at også folketingsmedlemmerne har kunnet opnå befordringsfradrag efter de gældende regler. Vi behandler derfor i dag et lovforslag fra regeringen om begrænsning af folketingsmedlemmernes adgang til befordringsfradrag. For denne

[Ministeren for skatter og afgifter]

kreds gælder det særlige forhold, at medlemmerne modtager et skattefrit omkostningstilæg, og det er derfor ikke urimeligt at beskære netop denne gruppes befordringsfradrag, og det er da også hensigten med regeringens forslag.

Det, jeg blot vil tilkendegive, er, at regeringen som sagt ikke kan stemme for SFs lovforslag, men vi anbefaler, at man samler sig om regeringens lovforslag.

Stavad (S):

Jeg har ved tidligere lejligheder rost skatteministeren for hans politiske uerfarenhed og sagt, at hvis ikke vi havde haft en skatteminister, der kom udefra uden særlig fornemmelse for det politiske system, så havde vi aldrig fået lavet en realrentebeskatning. Så havde vi sandsynligvis heller aldrig fået lavet en skattereform. Hvis der havde siddet en skatteminister som den nuværende økonomiminister eller f.eks. hr. Hagen Hagensen, ja, så ville de bindinger, der har været til den tidligere skattepolitiske debat, have forhindret det.

Men her må jeg sige, at det, at vi har en skatteminister, der tilsyneladende mangler politisk forståelse og fornemmelse, har betydet, at vi har fået en sag, som Folketinget ikke kan være tjent med, og som skatteministeren kunne have forhindret at vi havde fået, for vi har i forvejen generelle regler i vores skattelovgivning, der gør det muligt at beskatte en værdi af f.eks. et frikort. Derfor synes jeg, det er utroligt, at skatteministeren kunne svare Folketingets skatte- og afgiftsudvalg, som skatteministeren gjorde det i alm. del – bilag 127 fra den 9. februar 1987.

Men når det er sagt, vil jeg gerne samtidig glæde mig over, at skatteministeren i den mellemliggende tid har tilendebragt sine overvejelser og er kommet med et lovforslag til Folketinget, som betyder, at folketingsmedlemmer ikke skal have mulighed for at benytte deres frikort og samtidig også have fradrag for befordring hjem-arbejdsplads. Det er en løsning, som vi kan tilslutte os.

Det, vi ikke er enige med ministeren i, er forslaget om, at loven skal have virkning fra og med indkomståret 1987. Efter Socialdemokratiets opfattelse bør denne lov have virkning fra og med indkomståret 1985, for

det er fra det tidspunkt, at problemet har været til stede.

Så kan man selvfølgelig rejse en stor principiel debat om tilbagevirkende kraft, men jeg tror og håber, at vi kan være enige om, at hvis vi vedtager et lovforslag i dette hus, som vedrører de 179 medlemmer, som også er dem, der afgør sagen, så kan vi ikke få en debat om tilbagevirkende kraft – i hvert fald ikke på et sagligt grundlag – og derfor vil Socialdemokratiet være indstillet på at stille eller støtte et ændringsforslag, som giver ministerens lovforslag virkning fra og med indkomståret 1985.

Det er i øvrigt det samme Folketing med de samme medlemmer, som fortsat sidder, der vedtog ændringerne vedrørende befordringsfradraget tilbage i 1984, så det er måske et yderligere argument for, at der ikke er nogen, der ville blive omfattet af denne regel, som ikke i dag er medlemmer af Folketinget.

Så er der SFs lovforslag, som er langt mere vidtgående end ministerens, og som omhandler alle mulige former for frirejser og befordring i bil osv., hvor man ikke betaler for det.

Vi mener, at SFs forslag rejser en lang række administrative problemer. Den løsning, vi valgte i fællesskab i 1984, og hvor SF også var med, var en løsning, som først og fremmest havde det sigte at skaffe en lovgivning på dette område, som kunne administreres, og hvor vi ikke skulle bruge meget store ressourcer i vore skatteforvaltninger på forholdsvis begrænsede beløb. Vi tror, at SFs forslag, hvis vi gennemfører det – men det får vi også lejlighed til at undersøge under udvalgsarbejdet – vil rejse en lang række af de samme problemstillinger som dem, vi arbejdede med i sin tid, hvor vi oplevede, at en enkelt skatteforvaltning endda bevægede sig ud og tog billeder på en virksomheds parkeringsplads for at undersøge, om den pågældende nu kørte selv eller kørte sammen med andre eller tog bussen. Nogle af de samme problemstillinger kommer vi ind i med SFs forslag.

Men vi er enige i, at der er et problem her, og derfor har vi også allerede et andet sted, nemlig ovre i Ligningsrådet, bedt om at få nogle mere tilbunds-gående undersøgelser af det, fordi vi, som jeg sagde med hensyn til ministerens håndtering af folketingsmedlem-

[Stavad]

merne, har generelle skatteregler, der muligvis, at man kan beskatte værdien af et frikort. Jeg må sige, at jeg er meget i tvivl om, hvorvidt det er muligt, men måske kan vi finde regler, som kan håndteres, uden at vi ødelægger den administrative gevinst og forenkling, som vi opnåede med ændringerne i 1984, og som går i retning af, at hvis man skaffer sig et fradrag for befordring på grundlag af frikort, ja, så beskatter man frikortet med et tilsvarende beløb.

Jeg ved ikke, om SF bl.a. har haft i tankerne, at spørgsmålet kan rejse en ny stor debat i forhold til disse andre grupper, på samme måde som den blev rejst i forhold til folketingsmedlemmer. Man kunne godt forestille sig, at der f.eks. blev rejst en debat om journalisternes frikort, at B.T. og Ekstra Bladet, og hvem der nu ellers har beskæftiget sig meget med folketingsmedlemmernes frikort, måske falder over journalisterne, som jo også har mulighed for at benytte deres frikort og skaffe sig befodringsfradraget. Det kunne jo være interessant, og det ville da være uholdbart, tror jeg også, hvis den samlede dagspresse gik i gang med en sådan hetzkampagne over for journalistgruppen.

Derfor forstår jeg godt, at SF har rejst denne problemstilling. Vi kan selvfølgelig ikke leve med, at folk får aversioner generelt imod vores skattesystem, så derfor er vi parate til at se på denne problemstilling. Men vi må stille som en forudsætning, at vi ikke ødelægger vores skattesystem administrativt med det.

Hagen Hagensen (KF):

Det regelsæt for skattemæssige befodringsfradrag, som vi indførte med virkning fra 1985, var en meget stærk forenkling, således at det alene blev afstanden mellem den sædvanlige bolig og arbejdspladsen, der var afgørende for, om der kunne gives fradrag – ikke transportmåden eller transportmidlet.

Så langt, så godt. Det var enkle og let håndterlige regler, og dem synes jeg man kan være tilfreds med. Der blev uafhængighed mellem de faktiske udgifter og befodringsfradraget. Det var en praktisk løsning af forhold, som tidligere havde givet anledning til et utal af skattesager, som ærlig talt undertiden ikke var de penge værd – i betragtning af den tid, der blev brugt derpå – og som

skabte utilfredshed hos mange, som ikke kunne nyde godt af en nøjagtig opmåling af afstande.

Både før og efter ordningens gennemførelse har det været praksis ikke at belaste vor forvaltning med mange og tvivlsomme sager og derfor at bortse fra værdien af frikort og frirejser, selv om disse i princippet godt kunne anses for at være skattepligtig indkomst. Skatteministerens lovforslag ændrer intet herved. Hvad det ændrer, er alene forholdet vedrørende folketingshvervet. Når lovforslaget bliver gennemført – og det bliver det – kan der ikke foretages befodringsfradrag, uanset om der er tale om frikort eller frirejser, og uanset om det anvendes eller ej. Det er en klar bestemmelse.

I forbindelse med andre hverv kan medlemmer af Tinget gøre brug af befodringsfradrag efter gældende regler, forudsat at de ikke bruger frikort eller frirejser på nogen del af befodrningen. Det er også i orden.

Men med det, SF vil gennemføre, kommer vi helt tilbage til det, der var utåleligt for os alle sammen at have med at gøre, og det er ikke nogen rimelig ordning. Det kommer til at gå langt videre, og vi får tilbage et væld af skattesager, der, som jeg nævnte det, ikke er det værd, som det koster at gennemføre dem, og vi når aldrig til på nogen måde at opnå det fuldt retfærdige i forhold til alle eller blot nogle. Jeg kan derfor helt tilslutte mig de bemærkninger, som ministeren gjorde om SFs forslag, og tilkendegive, at Det Konservative Folkeparti tilslutter sig ministerens lovforslag.

Så vil jeg lige sige en enkelt ting mere. Hr. Stavad ville ikke lægge op til nogen debat om disse regelsæt, men ville afvente, hvad Ligningsrådet, som han jo selv sidder i, kunne finde frem til af regelsæt. Men så synes jeg alligevel, at han kom til at rejse begyndelsen af en debat om disse forhold, som vi godt kunne have været foruden.

Jeg synes i øvrigt, det er rimeligt, som forholdene har været, og med den udvikling, der har været, siden vi indførte reglerne i 1985, at skatteministerens lovforslag skal have virkning fra og med indkomståret 1987.

Skrumsager Skau (V):

Jeg vil til det ene forslag, skatteministerens lovforslag nr. L 209, sige, at det kan Venstre

[Skrumsager Skau]

tilslutte sig. Jeg synes måske, at man kunne have fundet en lidt nemmere administrativ måde at klare det på, fordi det jo vedrører så få borgere i dette land, nemlig folketingsmedlemmerne, men vi kan altså tilslutte os lovforslaget og også, at loven får virkning fra 1. januar 1987.

SFs lovforslag, nr. L 197, vil medføre, at de folk, der har frirejser mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads, ikke kan benytte og opnå befodringsfradraget.

Som det tidligere er sagt, medfører dette forslag, at vi kommer tilbage til nogle meget komplicerede forhold. Vi kommer tilbage til at skulle køre med millimeterretfærdighed, og det ved vi alle sammen ikke kan lade sig gøre. Vort samfund er jo meget, meget sammensat. Det er jo ikke et firkantet samfund, således at man kan gennemføre nogle firkantede regler. Det bliver administrativt meget besværligt at gennemføre; det medfører nogle nye skillelinjer, nogle nye afgrænsningsproblemer, som simpelt hen bliver umulige at administrere.

Det, som vi i allerhøjeste grad kan gøre, er at appellere til lønmodtagernes etik og moral. Det er den eneste måde, vi kan løse det på. Vi kan desværre ikke løse det via kontrolforanstaltninger. Vi kan på ingen måde kontrollere os ud af problemet. Lovforslaget vil simpelt hen medføre nyt administrativt kaos, og det føler jeg ikke vi kan støtte på nuværende tidspunkt.

Som det allerede er blevet sagt, er vi jo i gang med at kigge på nogle af disse forhold i Ligningsrådet, og vi afventer dets forslag for at se, om det er muligt at løse nogle af problemerne. Som det ligger nu, med den viden, som vi har for øjeblikket, kan vi på ingen måde støtte det lovforslag.

Thoft (SF):

Jeg mener, at det er en dårlig undskyldning, når man siger, at det lovforslag, SF har fremsat, giver administrativt kaos, fordi det er umuligt og bøvlet og besværligt at kontrollere.

Vi har en stribe fradrag på selvangivelsen, og det har vi også efter skattereformen. Selvfølgelig giver de da et vist administrativt besvær, hvis man sætter sig hen og kontrollerer dem i alle ender og kanter. Men det er naturligvis ikke meningen, ligesom man jo heller

ikke fra ligningsmyndighedernes side sidder og kontrollerer, om nu hver eneste, der trækker fagforeningskontingent fra, rent faktisk også er medlem af en fagforening, og om vedkommende nu også har husket at trække det rigtige fra.

Jeg er enig med skatteministeren i, at vi ikke skal tilstræbe millimeterretfærdighed. Der er såmænd så mange uretfærdigheder på skatteområdet, så det er jeg i princippet ikke uenig i. Men skatteministeren har ikke ret, når han siger, at SFs forslag betyder mere komplicerede regler og negativ særbehandling af en lang række grupper.

Skatteministerens eget forslag er noget klytværk. Jeg skal give et enkelt eksempel: minister Anders Andersen, som ikke er medlem af Folketinget, vil fortsat kunne fratække ca. 18.000 kr. i befodrning om året. Han er ikke ramt af skatteministerens forslag; han er ikke medlem af Folketinget og derfor ikke omfattet af begrænsningen.

Jeg kan godt forstå skatteministerens kvababbelse, selv om den jo er af ny dato og, hvis jeg skal være helt nøjagtig, af præcis samme dato som dagspressens forsider om det her spørgsmål. Først den dag opstod ministerens kvababbelse.

Jeg deler den kvababbelse, men synes da også, den bør omfatte borgerrepræsentanter, ligningskommissionsmedlemmer, medlemmer af Jernbanerådet, og hvad der ellers findes af højtlønnede embedsmænd, som har disse frikort. Jeg synes, at den kvababbelse på folketingsmedlemmernes vegne er en underlig indsnævring af ministerens billede, som jeg tror igen hænger sammen med, at det nu var det, dagspressen interesserede sig for.

Derfor mener jeg, at den eneste løsning, der er, selvfølgelig er den løsning, SF har foreslået. Jeg forestiller mig ikke det gigantiske kontrolapparat, som hr. Stavad og hr. Skrumsager Skau og ministeren forestillede sig. Det har jeg ikke tænkt mig skulle være nødvendigt. I almindelighed er det jo tilstrækkeligt, at vi har regler, der siger, hvad folk må, og hvad folk ikke må, og så gør de fleste skatteydere da heldigvis det rigtige. Sker det så, at skattevæsenet kommer under vejr med, at folk gør det forkerte, nå ja, så har man i skattekontrolloven en række straffebestemmelser, som betyder, at folk får én på godda'en.

[Thoft]

Hr. Stavad mener jeg fremstillede det problem, som er reelt: tillader vi fortsat fradrag for frirejser, fradrag, hvor der overhovedet ikke har været tale om nogen udgifter, må det naturlige selvfølgelig blive, at man går i gang med at finde ud af generelle regler om beskatning af frikort. Selvfølgelig må det det, men det bliver da ikke mindre bureaukratisk. Så skal folk til at gøre op, hvor mange gange de har brugt frikortet mellem arbejdsplads og hjem, og hvor mange gange det er brugt til moster Erna og kæresten i Nørre Suttrup osv. osv. Hvordan i alverden skulle man kunne gøre det administrativt lettere?

Det, der er fordelene ved SFs forslag, er lige præcis, at vi rammer ind og siger: har man benyttet frikortet, er der ingen fradrag. Det burde være sådan i enhver måde at tænke skattemæssigt på, at har man ikke haft en udgift, er der selvfølgelig heller intet fradrag knyttet dertil. Men skatteministeren er vældig forarget på Folketingets vegne, men altså ikke på de ministres, der ikke er medlemmer af Folketinget, ikke på borgerrepræsentanter, ja end ikke på overborgmester Egon Weidekamp, som kører rundt i tjenestebil.

Jeg synes, man burde indføre generelle regler og ikke negativt særbehandle folketingsmedlemmer, for det synes jeg ikke der er specielt grund til. Jeg synes, vi bør behandles ligesom alle andre skatteydere i dette land, og selvfølgelig skal man ikke kunne fratække udgifter, hvor man ikke har haft pengene oppe af lommen.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Et enkelt kort spørgsmål til hr. Thoft: hvis nu man kører sammen med sin nabo og man ikke betaler noget for at køre sammen med sin nabo, er det så en frirejse, der efter SFs forslag giver grundlag for fradrag, eller giver det ikke grundlag for fradrag?

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

SFs forslag omfatter frirejse, hvor arbejdsgiveren eller det offentlige har betalt frirejsen. Derfor vil det eksempel, som hr. Stavad nævner, give ret til befodringsfradrag, og det finder jeg også korrekt og rigtigt. Vi har, og det mener jeg også var en del af intentionerne i forbindelse med 1985-ordningen, interesse i, at folk kører med hinanden til og fra arbejde. Dermed er der mindre slid på vejene, og vi sparer en masse energi. Jeg synes, det er en rigtig måde, og det har vi interesse i at opfordre folk til. Det var også det, der skete med 1985-ordningen, og det fremgår klart af SFs forslag, at det eksempel, som hr. Stavad rejste, ikke medfører bortfald af retten til befodringsfradrag.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Vil hr. Thoft så også forklare mig forskellen på den ene og den anden frirejse?

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Det ene er betalt af det offentlige eller arbejdsgiveren, og det andet må man ordne med en middag i stilfærdighed.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det ville måske også lette situationen, hvis hr. Thoft så holdt op med at prøve på at propagandere på den måde, at han sagde, at man naturligvis ikke kan trække noget fra, når der ingen udgift har været. Det tror jeg hr. Thoft skulle holde op med.

Hvad angår de to lovforslag – det ene fra skatteministeren og det andet fra hr. Thoft – gælder det, at hr. Thoft vil ødelægge det, som vi nåede ved at fastsætte de nye regler for fradrag for rejseomkostninger, og derfor kan vi ikke støtte det.

Ministerens forslag går ud på at fratage folketingsmedlemmer denne adgang, som andre har, og det er vi tilhængere af. Det kan godt være, at det skal udvides. Når nu hr. Thoft er så forarget over, at ministrene ikke er kommet med det, kan det være, de kommer med, for det ville da være rimeligt at tage dem med, hvis der var nogen, der kunne finde på at trække fra, men det tvivler jeg på.

Men der er en anden gruppe, der nok bør tages med, og det er medlemmer af Europa-Parlamentet; så vidt jeg kan se, er det nødvendigt, at det direkte nævnes. De følger ellers de regler, der gælder for folketingsmedlemmer, og derfor synes jeg, det er rimeligt, de kommer ind under dette her.

[Bernhard Baunsgaard]

Endelig er der spørgsmålet om, hvornår det skal gælde fra. Jeg ved i hvert fald om et enkelt af det par medlemmer af Folketinget, der har brugt det, at vedkommende har spurgt myndighederne og direkte gjort opmærksom på, at det burde være tvivlsomt, om vedkommende havde ret til fradrag. Når myndighederne har givet den besked, at det er efter reglerne, og at vedkommende derfor har ret til fradrag, kan det ikke hjælpe noget, at Folketinget vil lave en lov med tilbagevirkende kraft. Man skal lade være med at lave love med tilbagevirkende kraft, man skal lade være med at rejse tvivl om, at myndighederne svarer i overensstemmelse med lovene. Derfor kan jeg ikke godkende, at det skal gælde fra andet end 1987.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Er hr. Bernhard Baunsgaard opmærksom på, at den holdning, han har indtaget i spørgsmålet om ikrafttræden, har som konsekvens, at samtlige folketingsmedlemmer, der ikke har benyttet den mulighed, som visse medlemmer desværre har benyttet, har mulighed for at få taget deres selvangivelse op for både 1985 og 1986 og som følge deraf få det befodringsfradrag? Det kunne selvfølgelig være et godt tilskud til den kommende valgkamp, hvis man gjorde det, men jeg synes ikke, vi skal friste eventuelt flere svage sjæle i dette høje Ting til at foretage noget, som jeg tror den danske befolkning absolut ikke har forståelse for, og som er med til at bringe den anseelse, som det høje Ting ikke har for meget af i forvejen, endnu mere ud ad et spor, som vi ikke kan være tjent med. Derfor henstiller jeg kraftigt til hr. Bernhard Baunsgaard, at hans stærke principper med hensyn til tilbagevirkende kraft ikke får som konsekvens, at man først og fremmest tænker på at beskytte de 179 medlemmer her i huset, som skal vedtage den samme lovgivning, for det er dem, loven vedrører, og ikke andre.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Nu har hr. Stavad skrevet det ud med store bogstaver for de folketingsmedlemmer, der ikke er vant til at skattetænke. Jeg er da godt klar over, at man kan misbruge det. Men

eftersom hr. Stavad tidligere har overtalt et flertal i dette Ting til at gennemføre en lov over for andre med tilbagevirkende kraft, vil jeg ikke risikere at give hr. Stavad og hans parti mulighed for at henvise til, at det gjorde vi dengang, så han kan fortsætte med at sige, at når man har gjort det én gang, kan man også gøre det én gang til.

Men jeg vil samtidig henstille, at ingen af Folketingets medlemmer benytter den adgang, som de lovligt måtte have, til at få rettet deres selvangivelse. Det vil jeg henstille, men ikke mere.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Nu lyttede jeg med særlig interesse til hr. Bernhard Baunsgaards gode råd. Men jeg kan ikke lade være med at gøre opmærksom på, at det for et medlem, der er bosiddende i Århus, drejer sig om 27.000 kr., der kan kræves tilbage i for meget betalt skat, såfremt skatteministerens forslag vedtages med den udformning, det har.

Jeg vil i øvrigt straks sige, at SFs forslag også har denne tilbagevirkende kraft for Folketingets medlemmer, og vi er naturligvis villige til at støtte det ændringsforslag, som hr. Stavad foreslog, hvis det viser sig umuligt at få gennemført vort eget forslag.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg synes, vi skal respektere den principielle holdning, hr. Bernhard Baunsgaard har, om end jeg synes, den er fejlanbragt på dette område. Men jeg synes, det må være interessant for Tinget at få oplyst, om hr. Bernhard Baunsgaard i henseende til dette forslag befinder sig i samme position i forhold til den radikale folketingsgruppe som i henseende til det andet forslag, hr. Bernhard Baunsgaard henviste til, og hvor hr. Bernhard Baunsgaard var den eneste i den radikale folketingsgruppe, der stemte imod det forslag, som hr. Bernhard Baunsgaard mente jeg havde overtalt Tinget til at vedtage – altså om hr. Bernhard Baunsgaard repræsenterer den radikale folketingsgruppe eller hr. Bernhard Baunsgaard i denne sag.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Nu skal vi passe på ikke at gøre denne sag større, end den er. Så vidt jeg ved, er det to folketingsmedlemmer, der har benyttet sig af den adgang, som loven gav dem mulighed for. Det er omfanget af det, vi taler om i dag. Jeg kan kun gentage, at jeg formoder, at der ikke vil være nogen folketingsmedlemmer, som, når de har fået forklaret, at det, der er sket her, er en fejltagelse, vil benytte sig af muligheden, selv om det, som hr. Thoft nu frister dem med, drejer sig om et eller andet antal tusinder; jeg synes, det var en ilde anbragt bemærkning.

Derefter er der spørgsmålet om den tilbagevirkende kraft. Jeg kan forsikre hr. Stavad, at den radikale gruppe heldigvis er i stand til at tage ved lære af fejltagelser. Der er fuldstændig enighed i den radikale gruppe om, at dette lovforslag ikke skal have tilbagevirkende kraft. Vi vil ikke risikere det én gang til. Når myndighederne har givet en besked, må man kunne stole på, at denne besked er i overensstemmelse med loven. Derfor skal heller ikke dette have tilbagevirkende kraft.

Bollmann (CD):

Da vor ordfører i denne sag ikke kan være til stede, skal jeg på CDs vegne gøre et par bemærkninger.

Jeg kan forstå, at det er en meget stor og alvorlig debat, man har rodet sig ind i. Jeg mener, at lovforslaget burde have været overflødig. Det er det altså desværre ikke, og så skal jeg på gruppens vegne sige, at vi selvfølgelig er enige i, at forslaget skal frem, når der nu er behov for det. Vi kan fuldt ud støtte ministerens forslag.

Hvad angår spørgsmålet om tilbagevirkende kraft, vil jeg blot sige, at jeg ikke kan se, at principperne med hensyn til tilbagevirkende kraft er anderledes, når det drejer sig om 179 mennesker her, end når det drejer sig om en anden gruppe ude i samfundet, så vi støtter selvfølgelig også ministerens ikrafttrædelsesdato.

SFs forslag finder vi ikke rimeligt. Vi synes, at mange af de argumenter, som man kommer med, er ting, der var kendt i sin tid; da Folketinget vedtog de nugældende regler. Jeg tror, man kan sige, at vi godt vidste, at nogle kunne se frem til ulemper i forbindelse med de nye regler, og at nogle kunne se frem

til fordele. Langt de fleste af de spørgsmål, SF rejser her, var Folketinget godt klar over, og derfor kan vi selvfølgelig ikke støtte SFs lovforslag.

Kofod-Svendsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan støtte ministerens forslag. Vi mener, som det er sagt af flere andre, at det er oplagt urimeligt, at man på én gang har et frikort og samtidig fradrager udgifter, man ikke har afholdt. Spørgsmålet om, hvorvidt f.eks. Europa-Parlamentsmedlemmer er helt at ligestille med folketingsmedlemmer, er noget, som jeg synes det er naturligt at behandle under udvalgsarbejdet, altså om de principper, der gælder for folketingsmedlemmer og for helt fikserede grupper, også bør anvendes dér.

SFs forslag forekommer mig at gøre det vældig kompliceret, og jeg synes også, det er fremgået af debatten, at der vil komme nye vilkårligheder, og jeg kan ikke se rettere, end at SFs forslag vil lægge op til øget administrativt besvær, og det finder vi ikke rimeligt.

Det aktuelle problem mener vi løses af ministerens lovforslag, som vi støtter.

Dohrmann (FP):

Indledningsvis vil jeg gerne fastslå, at ingen i Fremskridtspartiets folketingsgruppe har benyttet sig af de fradrag, vi her har haft mulighed for at benytte. Heri ligger ingen fordømmelse af dem, der har gjort det, for de, der har skylden også i dette tilfælde, er naturligvis lovgiverne, og jeg synes efterhånden – også baseret på de udtalelser, der er faldet her i dag – at man har lov til at spørge: hvor mange af Folketingets medlemmer var egentlig klar over, dengang befordringsfradraget blev vedtaget, at de havde de helt urimelige fradragsmuligheder, der her er tale om?

Det er vores klare standpunkt, at lovgivningen naturligvis skal være ens for alle. At trække udgifter fra, man ikke selv har afholdt, men som skatteyderne har betalt, er umoralsk og bør naturligvis ændres.

Det kan også undre en del, når man i SFs forslag ser, at der gennem skatte- og afgiftsudvalget har været stillet spørgsmål så langt tilbage som den 2. februar 1986, at ministeren først nu kommer med et lovforslag om en ændring. Det kunne godt give en lille for-

[Dohrmann]

nemmelse af, at det igen er således, at Folketinget faktisk i alt for høj grad er underlagt de ting, som pressen interesserer sig for. Hvis pressen ikke havde interesseret sig for denne sag, er jeg næsten sikker på, at der heller intet lovforslag havde ligget på bordet, og det kan vel ikke kaldes særlig demokratisk.

Vi har hørt, at medlemmer af EF-Parlamentet fortsat kan benytte nogle fradragsmuligheder, såfremt ministerens forslag bliver vedtaget, og det samme er tilfældet for ministre, der ikke er medlemmer af Folketinget. Vi vil støtte enhver ændring, der bringer disse urimeligheder til ophør, men vi vil også gerne gardere os på den måde, at det naturligvis kommer til at omfatte alle, som ikke selv har afholdt deres udgifter. Derfor vil jeg vente med at give vores fulde tilslutning til noget af de to foreliggende forslag – ud fra den betragtning, at loven naturligvis skal være ens for alle.

Jeg vil slutte, som jeg begyndte, nemlig med at sige, at de folketingsmedlemmer, der har benyttet disse fradragsmuligheder, er der ingen der har grund til at løfte pegefingre ad. De, der skal løftes pegefingre imod, er det folketingsflertal, der har vedtaget en uforståelig lovgivning. Det bør være således, at mennesker, uanset om de er medlemmer af Folketinget eller ej, kan rette sig efter gældende lov.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg ved ikke, om hr. Dohrmann var til stede under mit første indlæg, hvor jeg netop gjorde opmærksom på, at det er det samme Folketing, der vedtog den lovgivning, som nu skal vedtage disse ændringer. Lovforslaget blev vedtaget i sin tid med samtlige stemmer med undtagelse af 6, nemlig Fremskridtspartiets og den daværende frie demokrats. Derfor tror jeg ikke, at der vil være nogen problemer i at gennemføre den ikrafttrædelsesdato, som er foreslået af Socialdemokratiet.

Albrechtsen (VS):

Jeg må give hr. Dohrmann ret i, at der sikkert var mange folketingsmedlemmer, der slet ikke var opmærksomme på, at der forelå den mulighed for at opnå dette fradrag. Jeg havde da i hvert fald aldrig tænkt over, at

den mulighed eksisterede, før jeg i dagspressen blev opmærksom på, at der åbenbart var nogle, der havde benyttet sig af den. Nu er jeg ikke bilist og har derfor heller slet ikke på noget tidspunkt beskæftiget mig personligt med sådan nogle fradrag. Men når de nu er blevet brugt i nogle enkelte tilfælde, er det klart, at man også bliver nødt til at gribe ind over for det, og derfor ser VS positivt på de to foreliggende forslag. Om det skal være det ene eller det andet, der bliver vedtaget, ved jeg såmænd knap nok helt endnu.

Vi kan godt fra VS' side acceptere, at man går så vidt, som regeringen stiller forslag om. Det er muligvis rigtigt, som hr. Thoft siger, at det kan indeholde et element af negativ særbehandling over for Folketingets medlemmer. Men der er nok visse vælgere, der vil mene, at der på andre felter er små elementer af positiv særbehandling af Folketingets medlemmer, og jeg går ud fra, at de pågældende vælgere ud fra en samlet afvejning næppe vil mene, at folketingsmedlemmerne bliver ramt urimelig hårdt af dette forslag. I hvert fald er ministerens forslag, så vidt jeg umiddelbart kan se det, en praktisk løsning af problemet.

Jeg er enig med hr. Thoft i, at det ville være uoverskueligt, hvis regeringens forslag havde som konsekvens, at man skulle til at føre et detaljeret regnskab over brugen af frikort. Jeg går ud fra, at det, der står i lovforslagets bemærkninger om, at lovforslaget ikke ændrer den praksis, der er i øjeblikket med hensyn til den skattemæssige bedømmelse af værdien af frikort, også står til troende, og at det er meningen med forslaget, at det skal være sådan, for ellers er jeg enig med hr. Thoft i, at det ville føre til noget, der var mindst lige så besværligt at administrere som det, man kritiserer SFs forslag for.

Det positive ved SFs forslag er altså, at det, hvis det i øvrigt ikke gav ret store administrative vanskeligheder, ville ramme mere præcist og skarpt lige netop det problem, som skal indkredses. Men problemet er også, at kritikerne til dels har ret i, at det kan blive noget indviklet at administrere det og give anledning til en hel del ekstra arbejde, som sagen måske ikke helt berettiger til.

Kan der blive flertal for den ene ordning eller for den anden ordning, vil vi altså støtte, at det bliver gennemført.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne til lovforslag nr. L 197 (om bortfald af befordringsfradrag ved frirejser), hr. Thoft, har ordet.

Thoft (SF):

Jeg kan jo ikke takke for modtagelsen, for den var ikke specielt positiv. Det kan godt undre mig, for hvor er forskellen mellem et folketingsmedlem, som har frikort, og som fratrækker befordring mellem hjem og arbejdsplads, en borgerrepræsentant, som har frikort, og som fratrækker befordring mellem hjem og arbejdsplads, og en minister, som har frikort, og som kan fratrække befordring mellem hjem og arbejdsplads, eller for den sags skyld et Europa-Parlamentsmedlem, som har frikort og fratrækker befordring mellem hjem og arbejdsplads? Hvor er forskellen?

Hvis man siger: jamen det skal gælde de folkevalgte, hvorfor skal det så ikke gælde de folkevalgte kommunalbestyrelsesmedlemmer eller borgerrepræsentanter eller EF-Parlamentsmedlemmer eller ministre? Hvis man siger, at vi overhovedet ikke vil beskatte værdien af frikortet, hvorfor skal det så gælde folketingsmedlemmerne? På en eller anden måde mangler der en grundlæggende logik i ministerens forslag.

Jeg forstår ikke, at man beskatter fri bolig, fri telefon og fri bil, men ikke fri rejse, når folk trækker udgifterne fra. Jeg ville med det forslag, som vi har fremsat, prøve at sikre, at vi ikke skal i gang med en meget bureaukratisk og indviklet beskatning af frikortet. Men så vidt jeg kan se, bliver følgen af ministerens forslag i hvert fald for alle andre end Folketingets medlemmer – for det er jo det eneste, ministerens forslag omfatter – at man i løbet af ganske kort tid vil gå i gang med at beskatte frikortet, frirejsen, som et frynsegode, og så kommer vi da først ud i administrativt besvær, for det er dog væsentlig vanskeligere at gå i gang med denne, skal jeg kalde det positive beskatning, end det er at udstede en regel, der siger: har man benyttet frikort, er der ikke noget fradrag. Det vil i praksis betyde, at de 99 pct. vil undlade at fratrække udgifter, som de kan læse sig til i lovgivningen at de ikke kan fratrække.

Må jeg til sidst om ministerens forslag og hr. Bernhard Baunsgaards betænkeligheder

ved at give ministerens forslag tilbagevirkende kraft sige, at man kunne forestille sig det ændringsforslag til ministerens lovforslag, at lovforslaget kun har tilbagevirkende kraft for de medlemmer af Tinget, der støtter forslaget. Så har hr. Bernhard Baunsgaard fået løst samtlige sine problemer, og jeg vil gerne se de medlemmer af Tinget, der tør stemme imod.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Vi kunne vedtage så mange ting – vi kunne også vedtage, at den tilbagevirkende kraft kun gjaldt for SF og Fremskridtspartiet; det ville måske løse nogle problemer.

Hvad angår frirejser for kommunalbestyrelsesmedlemmer, kan det i hvert fald ikke være frederiksbergerne, man tænker på, for dér gælder reglen om 10 km til rådhuset. Jeg tror, det bliver lidt indviklet, hvis vi skal længere ud end til netop folketingsmedlemmer og Europa-Parlamentsmedlemmer.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Jeg har gentagne gange nævnt borgerrepræsentanter, og det var helt bevidst, for der er masser af borgerrepræsentanter, som arbejder ganske langt væk fra deres bopæl; de har frikort til hele HT-området og har derfor også den fradragsret, der er tale om.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg vil gerne takke for den tilslutning, der har været til det af regeringen fremsatte forslag til løsning af det problem, der er opstået. Det er klart, at der er opstået et problem, og det skyldes simpelt hen, som det også er blevet sagt, at der, dengang et stort flertal i Folketinget lavede reglerne om befordringsfradrag, ikke var nogen, der havde fantasi til at forestille sig den situation, at man, når man var folketingsmedlem, kunne have – og det er det særlige – både et skattefrit omkostningstillæg og et frikort og samtidig benytte sig af befordringsfradraget.

Det er også klart, at loven, som den er formuleret, indeholder en mulighed derfor. Det er derfor kun naturligt, at jeg, når jeg af skatte- og afgiftsudvalget bliver spurgt, hvordan loven skal forstås, er nødsaget til at sva-

[Ministeren for skatter og afgifter]

re sådan, som jeg har gjort det, nemlig at loven skal forstås på den og den måde. Det medførte så, at jeg fremkom med dette lovforslag, hvor vi foreslår en ændring. Denne ændring er altså karakteriseret ved – og det var det, som hr. Thoft efterlyste – at det drejer sig om persongrupper, der har både et skattefrit omkostningstillæg og et frikort.

Det er muligt, som hr. Bernhard Baunsgaard foreslog, at vi skal kigge på Europa-Parlamentsmedlemmer, men det er noget, vi må undersøge, når vi kommer til udvalget.

I øvrigt vil jeg kun sige, at jeg er meget glad for hr. Bernhard Baunsgaards meget klare afstandtagen fra ideen om, at dette lovforslag skal have tilbagevirkende kraft.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 207:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Skattepligt).

Af ministeren for skatter og afgifter (Foi-ghel).

(Fremsat 18/2 87).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 9–14 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 208:

Forslag til lov om ændring af aktieavancebeskatningsloven, ligningsloven og lov om særlig indkomstskat. (Aktieavancebeskatning ved fraflytning m.v.).

Af ministeren for skatter og afgifter (Foi-ghel).

(Fremsat 18/2 87).

10) Første behandling af lovforslag nr. L 202:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Fuld renteperiodisering i til- og fraflytningssituationer).

Af ministeren for skatter og afgifter (Foi-ghel).

(Fremsat 18/2 87).

11) Første behandling af lovforslag nr. L 203:

Forslag til lov om ændring af lov om skattemæssig opgørelse af varelagre m.v. (Begrænsning af adgangen til nedskrivning på udenlandske varelagre m.v.).

(Af ministeren for skatter og afgifter (Foi-ghel).

(Fremsat 18/2 87).

12) Første behandling af lovforslag nr. L 204:

Forslag til lov om ændring af lov om investeringsfonds. (Ophør af erhvervsvirksomhed).

Af ministeren for skatter og afgifter (Foi-ghel).

(Fremsat 18/2 87).

13) Første behandling af lovforslag nr. L 205:

Forslag til lov om ændring af lov om skattemæssig behandling af gevinst og tab på fordringer og gæld (kursgevinstloven). (Beskatning ved fraflytning m.v.).

Af ministeren for skatter og afgifter (Foi-ghel).

(Fremsat 18/2 87).

14) Første behandling af lovforslag nr. L 206:

Forslag til lov om ændring af skattekontrolloven. (Opbevaring og indsendelse af regnskabsmateriale).

Af ministeren for skatter og afgifter (Foi-ghel).

(Fremsat 18/2 87).

Formanden:

Jeg skal oplyse, at der i sidste øjeblik er blevet rettet henvendelse om forlænget tale- tid. Jeg skal ikke fastsætte en forlænget tale- tid, men benytte mig af formandens adgang til at se mildt på mindre overskridelser af den fastsatte taletid.

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling